

[Boligministeren.]

boligproblemer har jo ikke noget som helst med denne sag at gøre. Det drejer sig her om, hvilke konkurrencemuligheder vi har over for fællesmarkedslændenes boligbyggeri, og dér er vi i hvert fald godt kørende; det viser allerede den fremgang, boligeksporten har.

Auken: Det er slet ikke min agt på dette meget fremskredne tidspunkt af debatten at gå ind i nogen som helst diskussion af enkeltheder i forbindelse med den meget komplicerede lovgivning, vi her står ved førstebehandlingen af.

Det, der kalder mig op, er udelukkende en enkelt bemærkning fra udenrigsøkonomiministeren. Jeg lærer altid meget af at diskutere med udenrigsøkonomiministeren om disse spørgsmål og lytter altid gerne til hans indsigtfulde indlæg og oplysninger. Man kunne måske ønske sig, at udenrigsøkonomiministeren bare en enkelt gang imellem prøvede at høre efter, hvad modstanderne sagde, i hvert fald på det helt afgørende punkt, nemlig spørgsmålet om alternativet.

Udenrigsøkonomiministeren sagde for få minutter siden her i salen, at der ikke i løbet af denne debat overhovedet havde vist sig fra modstandernes side noget alternativ eller, som udenrigsøkonomiministeren sagde det, noget konstruktivt alternativ. Jeg vil gerne sammenfatte rent politisk, hvad det drejer sig om.

Man kan diskutere alternativ på to måder: på det økonomiske og på det politiske område. På det økonomiske område er det klart fremgået, at det økonomiske alternativ, der er tale om, er en frihandelsaftale, som også udenrigsøkonomiministeren har været enig med modstanderne om det er realistisk at forvente. En sådan frihandelsaftale er belejret med fordele og ulemper i forhold til medlemskabssituationen; den tekniske diskussion ønsker jeg ikke at gå ind i. Der er altså ikke nogen økonomisk nødvendighed, der er et klart økonomisk alternativ for industriens vedkommende i en frihandelsaftale for industrivarer.

Går vi til det politiske område, er det lige så klart fremgået af debatten, hvad alternativet er. Vi modstandere fra venstrefløjnen opfatter fællesmarkedssamarbejdet som en blokpolitik — det er sagt gang efter gang

heroppe. Det vil sige, at alternativet på det politiske område for os er et politisk samarbejde, der virker optøende på blokkene. Hvor kan et sådant politisk samarbejde foregå? Ja, det kan foregå i de nordiske lande, og man kan selvfølgelig diskutere de realistiske muligheder for et sådant politisk samarbejde i de nordiske lande. Jeg tror, at vi her navnlig må lægge mærke til det, jeg kunne kalde den europæiske nødvendighed. Den har hidtil altid arbejdet imod de nordiske lande. Den arbejdede mod de nordiske lande i sin tid i forbindelse med forsvarsproblemet i slutningen af 1940'erne. Den arbejdede mod det nordiske samarbejde i slutningen af 1950'erne på frihandelsområdet. I dag derimod virker den europæiske nødvendighed til fordel for et politisk samarbejde i Norden. Hvis Danmark ikke bliver medlem af fællesmarkedet, er det min vurdering, at intet nordisk land vil gå ind i fællesmarkedet, men at vi vil stå over for en blok i Vesteuropa, der gradvis vil udvikle sig. Over for denne blokdannelse vil det være en styrke for alle de nordiske lande, hvis de i fællesskab kan formulere et samarbejde. Det er denne politiske nødvendighed fra Europa, der vil befordre det politiske alternativ, nemlig et nordisk alternativ.

Heri ligger ikke nogen afstandtagen fra et samarbejde med fællesmarkedet, kun dette, at det for alle disse lande må være af interesse at samarbejde, for i fællesskab er de stærke. Lad mig bare nævne, at de nordiske lande udgør et kolossalt eksportmarked for Fællesskabslandene. Jeg vil slutte med at sige, at der er en anden ting, der nok kan pege i retning af, at dette nordiske samarbejde ikke er urealistisk, nemlig den nyvurdering, der i øjeblikket foregår i den finske og i den sovjetiske politik over for et nordisk samarbejde. Meget tyder på, at Sovjetrusland er ved at revidere den tidligere meget hårde holdning over for et nordisk samarbejde, og meget tyder også på, at f. eks. de finske folkedemokrater har revideret deres opfattelse. Jeg tror, der kommer en generation efter præsident Kekkonen i Finland, der ser langt mere åbent på spørgsmålet om et politisk samarbejde i Norden, og jeg tror, vi kan fæste tillid til den yngre generation af finske politikere, der netop peger på det nordiske samarbejde.

Man kan diskutere, om vi skal gå ind i